

Главата му висѣше клюмнала на страни, натегнала на болна шия.

Изведнажъ свѣтлината почна да намалява. Слънцето все по-дълбоко потъваше въ чернитѣ облаци. А отгоре като че нѣкой изсипваше върху земята тежка тъмнина. Горещъ вѣтеръ силно духна единъ—два пѣти и утихна. Въздухътъ ставаше нетърпимъ отъ задуха. Приближаваше буря. Небето се помрачи и стана мрътво зеленикъво. Мракъ и ужасъ се спущаха на земята.

Въ дълбочината на облацитѣ проехтѣ гръмъ, който се разнесе отъ изтокъ до западъ. Гръмотевицата ту утихваше, ту отново се засилваше. Тутакси грамадна синя мълния разкъса облацитѣ и освѣти кръстоветѣ, на които висѣха разпънатитѣ. Изгърмѣ пакъ тъй силно, че земята се потърси отъ основи.

Ужасени отъ настѣпилия мракъ, мнозина побѣгнаха отъ Голгота и мълчаливо се завърнаха по своитѣ домове.

А мъжитѣ на Господа растѣха и ставаха вече непоносими. Душата му търпѣше още по-голѣми мъжки. Струваше му се, че е изоставенъ отъ всички. Изоставенъ е отъ приятели, предъ които изливаше нѣжната си душа; изоставенъ е отъ беднитѣ, които тъй много обичаше и зарадъ които отиде на мъжки; изоставенъ е отъ всички, които получаваша отъ Него изцѣление отъ болкитѣ си. Разбѣгаха се отъ страхъ и ученицитѣ му, които отъ прости рибари той направи глашатай на едно велико учение. При кръста сж само шепа диви врагове, които очакватъ по-скоро смъртта му.

Отъ близкитѣ останаха съ Исуса само нѣкои жени, майка му и любимия му ученикъ Йоанъ.